

Arrest

nr. 303 892 van 27 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DELMOTTE
Rue Saint-Hubert 17
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 16 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. DELMOTTE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 26 september 2019 en verzoekt op 30 september 2019 om internationale bescherming. Op 19 oktober 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchteling en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend naar verzoekster wordt verzonden, en die luidt als volgt.

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn, geboren op 22 februari 1988 in de Georgische stad Poti. Gedurende 13 jaar was u gehuwd met L. K., die ook de vader is van uw zoon L. Hij was echter alcoholverslaafd en heel gewelddadig, daarom besloot u in 2015 bij hem weg te gaan en samen

met uw zoon bij uw moeder in Tbilisi in te trekken. U scheidde ook officieel van hem. In 2017 leerde u uw expartner, D. T., kennen. Hij was hoofd van de 10e politieafdeling van het district Gldani en op 22 april 2018 sloten jullie een religieus huwelijk af. Hij had beloofd er voor u en uw zoon te zijn, maar dit bleken slechts loze beloftes. Al snel bleek dat hij erg jaloers en bezitterig was. Hij stond niet toe dat uw zoon bij jullie zou inwonen en verbood u nog te gaan werken. Hij nam uw gsm af zodat u geen contact meer kon hebben met de buitenwereld en u mocht ook niet zonder zijn toestemming naar buiten gaan. U miste uw zoon heel erg en uiteindelijk kon u D. overtuigen om uw zoon een maand bij jullie te laten verblijven. D. reageerde echter ook naar uw zoon toe erg jaloers en verbaal agressief. De situatie escaleerde dusdanig dat D. uw zoon in elkaar geslagen zou hebben indien u niet was tussengekomen. Daarom stuurde u uw zoon naar uw moeder. Voor uzelf zag u geen uitweg aangezien D. ermee dreigde uw zoon iets aan te doen als u hem zou verlaten. U kon de situatie uiteindelijk niet meer aan en probeerde u in september 2018 van het leven te beroven. Deze poging mislukte en toen u opnieuw bij bewustzijn kwam, bevond u zich nog steeds in het appartement van D. in het bijzijn van D.'s moeder. De wonden aan uw polsen waren genaaid en verzorgd, maar hoe dit gebeurd was, weet u niet. Eind 2018 vernam u dat D. de week erop voor een week naar Kakheti zou gaan om te feesten met zijn vrienden. Van zodra u dit wist, gaf u uw moeder de opdracht een paspoort voor uw zoon te regelen. U vroeg daarnaast ook aan een buurman om u te helpen het land uit te vluchten. Terwijl D. in Kakheti verbleef, vluchtte u stiekem naar uw moeder. Met de hulp van de buurman slaagde u er uiteindelijk op 7 oktober 2018 in om Georgië te verlaten. U was op dat moment zwanger van uw dochter V. Uw moeder vertrok diezelfde dag naar haar nicht in Gali (Abchazië) uit vrees voor repercussies vanwege D. Vanuit Tbilisi reisde u met het vliegtuig naar Frankrijk, waar u vervolgens op 11 oktober 2018 om internationale bescherming verzocht. U beviel er op 7 februari 2019 van uw dochter V. In september 2019 kwam u vervolgens naar België omdat uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk was afgewezen en uw ex-man erachter gekomen was dat u in Frankrijk verbleef. Eerder was hij al meermaals naar het appartement van uw moeder gegaan op zoek naar u. U bereikte België op 26 september 2019 en diende op 30 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Bij terugkeer naar Georgië vreest u nog steeds dat uw ex-man u zal vermoorden en jullie dochter van u zal afnemen. In april 2021 beviel u in België van een doodgeboren kind. De vader van dit kind wilde dat u een abortus pleegde omdat hij gehuwd was en liet u in de steek.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende stukken neer: uw Georgische identiteitskaart en die van uw zoon, getuigenissen van uw burens en verschillende Belgische medische attesten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Zelf haalde u in het kader van de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' DVZ geen elementen aan die uw deelname aan onderhavige procedure zouden beïnvloeden of bemoeilijken. In uw latere verklaring stelde u wel dat u te kampen had met psychologische problemen, stress en depressie omdat u door uw ex-man geslagen en onmenselijk behandeld werd (Verklaring DVZ, nr. 32). U legde ter staving van uw medisch-psychologische problemen meerdere Belgische psychologische attesten neer. Uit deze attesten blijkt voornamelijk dat u sinds 19 augustus 2020 op regelmatige basis werd gevolgd door een klinisch psycholoog, meer bepaald met een frequentie van 1 of 2 maal per maand. Het attest d.d. 23 april 2021 vermeldt daarnaast dat u te kampen had met een intense psychologische vermoeidheid als gevolg van recente traumatische gebeurtenissen en uitstel van het onderhoud omwille van uw psychologische kwetsbaarheid aangewezen was. Het geplande persoonlijk onderhoud d.d. 30/04/2021 werd geannuleerd nadat uw advocaat op 27/4/2021 een medisch attest overmaakte. Nergens uit de door u neergelegde medisch-psychologische attesten blijkt voorts dat u niet in staat zou zijn op zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan onderhavige procedure. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u aan dat u met een hartafwijking kampte en u op een maand tijd 2 keer besmet raakte met Covid, waardoor uw gezondheid erg achteruit gegaan was. U stelde echter uitdrukkelijk dat er geen elementen waren die het voor u moeilijk, dan wel onmogelijk zouden maken om uit te leggen waarom u asiel had gevraagd in België en u zich ok voelde. U verklaarde ook dat u er, gelet op uw eerdere verklaringen van wangedrag tegenover u door mannen, geen probleem mee had dat de protection officer een man was (CGVS, p. 2-3). U legde ook geen enkel medisch-psychologisch attest neer waaruit blijkt dat covid uw geheugen en uw cognitieve vermogens dermate heeft aangetast dat u zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd u er ook op gewezen dat u het onmiddellijk diende te melden indien er zich een probleem zou voordoen (CGVS, p. 1). Tijdens het persoonlijk onderhoud zelf maakte u echter geen melding van enig probleem (CGVS, p. 19). Toen u in de loop van het onderhoud meermaals gevraagd werd of het met u ging omdat u het moeilijk kreeg, antwoordde u bevestigend (CGVS, p. 5, 10). Toen na de eerste pauze gepeild werd hoe het persoonlijk onderhoud tot dan toe voor u was verlopen, antwoordde u dat het goed was (CGVS, p. 10). Er werd nog een tweede pauze ingelast, waarna u aangaf dat u zich klaar voelde om verder te doen (CGVS, p.

17). Na afloop van het persoonlijk onderhoud maakte u evenmin melding van enig probleem. U verwees wel naar het feit dat u in België zwanger was geraakt van een gehuwde Turkse man, hij u liet stikken zodra hij wist dat u zwanger was, u een abortus overwoog, maar u hier op advies van uw zoon vanaf zag en het kind uiteindelijk dood geboren werd (CGVS, p. 19). U maakte echter niet aannemelijk dat, dan wel hoe deze gebeurtenis een invloed zou kunnen hebben op uw deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Georgië hebt verlaten omdat u er mishandeld werd door uw ex-partner, D. T., op dat moment hoofd van de 10e politieafdeling van het district Gldani. Bij terugkeer naar Georgië vreest u door hem vermoord te worden. U vreest tevens dat hij jullie dochter van u zal afnemen (Vragenlijst CGVS, nr. 3.4, 3.5 - CGVS, p. 8-16).

U slaagde er echter niet in uw vluchtrelaas aannemelijk te maken.

Uw verklaringen ten overstaan van de Belgische asielinstanties komen op verschillende punten immers niet overeen met de verklaringen die u aflegde ten overstaan van de Franse asielinstanties, bij wie u in oktober 2018 om internationale bescherming verzocht onmiddellijk nadat u uit Georgië was gevlucht (Verklaring DVZ, nr. 37). Erop gewezen dat u in Frankrijk heel wat dingen anders had verklaard dan in België, gaf u aan dat u zich niet goed meer herinnerde wat u in Frankrijk verteld had aangezien het meer dan 4 jaar geleden was, maar de inhoud van uw interview daar hetzelfde moet zijn geweest aangezien u gewoon vertelde wat er gebeurd was (CGVS, p. 17). Dit is echter geenszins het geval.

Vooreerst moet erop gewezen worden dat u in Frankrijk vergezeld werd door zowel L. A., voorheen L. K., als door uw moeder, zoals blijkt uit het Franse administratieve dossier (Gehoorslag FR, p. 1 en rubriek II – weigeringsbeslissing FR d.d. 30/4/2019). Bij het CGVS zei u nochtans dat er behalve uw zoon en dochter geen verwanten bij u waren in Frankrijk (CGVS, p. 18). Over uw moeder verklaarde u bij het CGVS verder dat ze op de dag van uw vertrek uit Georgië naar haar nicht in Abchazië was gevlucht (CGVS, p. 12), waar ze op het moment van uw persoonlijk onderhoud nog steeds verbleef (CGVS, p. 11, 13). U stelde tevens dat uw moeder nooit in West-Europa was geweest (CGVS, p. 14). Erop gewezen dat uw moeder u volgens uw verklaringen in Frankrijk ook vergezelde, ontkende u dit en stelde dat ze in Abchazië was. Toen nogmaals werd benadrukt dat u in Frankrijk iets anders had verklaard, insinueerde u dat er sprake moet zijn geweest van een vertaalfout in Frankrijk, aangezien de situatie in Frankrijk op het moment van uw asielaanvraag heel slecht was, er heel veel aanvragen waren en de tolken dag en nacht werkten (CGVS, p. 18). Deze argumentatie volstaat niet om de tegenstrijdigheid op te heffen aangezien uit het Franse administratieve dossier blijkt dat uw moeder in Frankrijk ook een eigen dossiernummer had, zodat een vertaalfout uitgesloten kan worden (Gehoorslag FR, p. 1). U legde ook verklaringen af over het moment van vertrek en de gezondheidsproblemen van uw moeder, zodat een vertaalfout niet aannemelijk is (Gehoorslag FR, p. 3). Hetzelfde geldt voor uw partner (Gehoorslag FR, p. 1, 3-4). Gevraagd waarom in uw interview bij de Franse asieldiensten vermeld staat dat u vergezeld werd van uw partner, moeder en kinderen, ontkende u dit. U vervolgde dat u niet wist wat Frankrijk genoteerd had, maar de werkelijkheid is dat u alleen bent in dit land met uw twee kinderen (CGVS, p. 18). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen kan deze tegenstrijdigheden uiteraard niet opheffen. Zij in dit verband nog toegevoegd dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken trouwens aangaf dat uw moeder op dat moment in Tbilisi woonde (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, nr. 13), wat eveneens in strijd is met uw verklaringen bij het CGVS.

Over L. A. verklaarde u ten aanzien van de Franse asielinstanties voorts dat jullie van 2004 tot en met 2018 gehuwd waren. Omwille van problemen met zijn naam, scheidden jullie en huwde hij tijdelijk met een andere vrouw, waarna hij zijn naam wijzigde. Hij woonde ook een tijdje met deze vrouw samen, maar keerde daarna naar u en jullie gezin terug. Hij is de vader van uw beide kinderen (Gehoorslag FR, p. 3-4). Dit strookt geenszins met uw verklaringen op het CGVS, waar u stelde dat u in 2013/2015 van hem scheidde (CGVS, p. 7, 16). In 2017 leerde u dan uw tweede man, D. T., kennen, met wie u op 22 april 2018 een religieus huwelijk afsloot (CGVS, p. 8) en die ook de vader van uw dochter V. is (Verklaring DVZ, nr. 37- CGVS, p. 4). Na confrontatie met uw verklaringen in Frankrijk dat L. K. niet enkel de vader van uw zoon L. is, maar ook van uw dochter V., ontkende u dit te hebben verklaard. U verduidelikte dat men u gevraagd heeft wie de vader van L. is en u dat heeft gezegd, maar u niet gezegd heeft dat V. dezelfde vader heeft. Gewezen op de geboorteakte die u bij de Franse asielinstanties neerlegde, legde u uit dat u in Frankrijk alleen bevallen bent en er geen man aanwezig was. Toen ze vroegen wie u als vader wilde opgeven, heeft u beslist om dezelfde vader als die van uw zoon op te geven om te vermijden dat de echte vader het kind zou kunnen afpakken (CGVS, p. 18). Deze verklaring overtuigt niet aangezien u ook volgens de Franse wet niet verplicht bent om de vader van het kind op de geboorteakte te laten vermelden indien u niet wettelijk gehuwd of wettelijk samenwonend bent met de vader van het kind (zie info toegevoegd aan het administratieve dossier. Tot slot

werd u nog gewezen op uw verklaring bij de Franse asielinstanties dat u tussen 2004 en 2018 gehuwd was met L. K. Ook dit ontkennde u slechts (CGVS, p. 18), waarmee u geen verklaring biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Ook over het moment waarop u Georgië zou hebben verlaten, zijn uw verklaringen tegenstrijdig. Bij de Franse autoriteiten verklaarde u immers Georgië reeds op **23 januari 2018** te hebben verlaten en vervolgens tot oktober 2018 in Italië bij verwanten te hebben verbleven (Gehoorslag FR, p. 6). Bij de Belgische asielinstanties stelde u pas op **7 oktober 2018** uit Georgië vertrokken te zijn (Verklaring DVZ, nr. 10, 37 – CGVS, p. 5). Hierdoor komen uw verklaringen over uw huwelijk met D. T. en de problemen van huiselijk geweld die daaruit volgden nog verder op de helling te staan, aangezien u pas op 22 april 2018 met hem zou zijn gehuwd, waarna de problemen en de mishandeling begonnen (CGVS, p. 8-9). Volgens uw verklaringen bij de Franse autoriteiten had u Georgië op dat moment echter reeds 3 maanden verlaten.

Wat betreft uw vluchtmotieven verklaarde u ten overstaan van de Belgische asielinstanties dat u Georgië destijds bent ontvlucht omdat u het slachtoffer was van huiselijk geweld. U werd zowel door uw eerste man, L. A., als door uw toenmalige partner D. T., hoofd van de 10e politieafdeling van het district Gldani, ernstig mishandeld. Met de hulp van een buurman slaagde u erin in het geheim naar Frankrijk te vluchten. Na uw vertrek werd uw moeder lastiggevalen door uw ex-man, waardoor zij Georgië eveneens diende te verlaten en naar Abchazië vluchtte (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5 – CGVS, p. 7-10, 12-16). Ten overstaan van de Franse asielinstanties hing u echter een totaal ander verhaal op. U stelde Georgië te hebben verlaten omdat jullie in Georgië socio-economische problemen hadden. Hoewel u en uw man beiden werkten, verdienden jullie onvoldoende om in jullie levensonderhoud en dat van jullie gezin te voorzien. Omdat het huis/appartement van uw man in Gali in 2011 door onbekenden in brand gestoken was, konden jullie niet meer in Abchazië wonen, mede uit vrees voor verdere problemen, en moesten jullie een appartement huren in Georgië (Gehoorslag FR, p. 6-7).

Ten overvloede kan nog opgemerkt worden dat uw opeenvolgende verklaringen bij de Franse en Belgische asielinstanties ook op andere punten niet met elkaar te rijmen vallen. Zo stelde u in Frankrijk dat u altijd in Poti heeft gewoond, nooit elders in Georgië, maar u wel in Gali gehuwd bent. De laatste maanden voor uw vertrek naar Frankrijk woonde u ook nog steeds in Poti (Gehoorslag FR, p. 2). In België verklaarde u achtereenvolgens dan weer dat u de laatste 15 jaar in Tbilisi had gewoond (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, nr. 10 - CGVS, p. 5) en dat u sinds 2013/2015 tot aan uw vertrek in Tbilisi woonde (CGVS, p. 7, 8, 16). Daarnaast verklaarde u bij het CGVS vanuit Tbilisi op 7 oktober 2018 naar Parijs te zijn gevlogen (Verklaring DVZ, nr. 37 - CGVS, p. 5), terwijl u in Frankrijk aangaf Georgië te hebben verlaten op 23 januari 2018 en vervolgens tot en met oktober 2018 in Italië te hebben verbleven (Gehoorslag FR, p. 6).

De door u ingeroepen medisch-psychologische problemen, stress en depressie (Verklaring DVZ, nr. 32 - CGVS, p. 10-11, 16), kunnen bovenstaande tegenstrijdigheden niet verschoenen. Zoals hierboven reeds geargumenteed, blijkt uit de door u neergelegde medisch-psychologische attesten immers geenszins dat u niet in staat zou zijn volwaardige, consistente en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernaspecten van uw verzoek. U verklaarde verder dat u voorafgaand aan het eerder geplande interview na 5 maanden zwangerschap bevallen bent van een dood kind (CGVS, p. 4). Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, maakte u niet aannemelijk hoe dit volwaardige en consistente verklaringen in uw hoofd in de weg zou staan. Ook uw advocaat argumenteerde dat u zich uitdrukte als een getraumatiseerd iemand met concentratieproblemen. Als de tolk antwoordde, begon u ook al te antwoorden voor de tolk uitgesproken was. Zodoende luisterde u niet altijd goed en bent u voor uw advocaat nog steeds een persoon met psychologische problemen (CGVS, p. 20). Zoals reeds aangestipt, kan op basis van de neergelegde attesten niet geconcludeerd worden dat de ernst en de draagwijdte van deze problemen dusdanig is dat er van u geen volwaardige en consistente verklaringen meer verwacht kunnen worden betreffende de kernaspecten van uw verzoek om internationale bescherming.

Omwille van bovenstaande redenen kan geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw vluchtrelaas. Ook uw algehele geloofwaardigheid komt hierdoor volledig op de helling te staan.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u ter staving van uw verzoek neergelegde documenten, uw Georgische identiteitskaart en die van uw zoon en getuigenissen van bureaus, zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing en beoordeling kunnen wijzigen. Uw Georgische identiteitskaart en die van uw zoon bevatten immers louter identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden, maar geen informatie betreffende de door u ingeroepen

vrees ten aanzien van Georgië. De getuigenissen van de burens van uw moeder kunnen de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas evenmin herstellen. Vooreerst moet erop gewezen worden dat documenten op zich niet vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Daarenboven kan aan deze getuigenissen geen objectieve bewijswaarde worden gehecht. U kon tot slot ook geen enkele naam opnoemen van de burens van wie u een dergelijke getuigenis voorlegde, naar eigen zeggen omdat het al een tijdje geleden is en door wat u allemaal heeft meegemaakt en covid (CGVS, p 16). Zoals eerder reeds aangestipt, legde u geen enkel medisch-psychologisch attest neer waaruit blijkt dat covid uw geheugen en uw cognitieve vermogens dermate heeft aangetast dat u zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Hetzelfde geldt voor alle andere gebeurtenissen die u zou hebben meegemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster een manifeste appreciatiefout aan en beroept zij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève).

Verzoekster werkt dit middel als volgt uit:

“1) Het CGVS is van mening dat er geen bijzondere procedurele noodzaak mag worden erkend vanwege de verzoekster.

Overwegende dat verzoekster, gezien haar bijzondere ervaring, bijzondere procedurele behoeften heeft. Ze toonde persoonlijke kwetsbaarheid door medische documenten in te dienen.

Verzoekster was gedurende 13 jaar het slachtoffer van huiselijk geweld door haar eerste echtgenoot, de heer L. K., een alcoholist. Haar tweede echtgenoot, de heer D. T., toonde buitensporige jaloezie. Verzoekster werd gedwongen opgesloten te blijven in huis, ze kon niet werken, ze mocht geen telefoon hebben, ze moest zelfs scheiden van haar zoon. Verzoekster heeft in 2018 twee zelfmoordpogingen ondernomen. Zij heeft gebruik gemaakt van de afwezigheid van haar tweede echtgenoot om Georgië te ontvluchten met de hulp van een buurman.

Verzoekster beviel van haar dochter in Frankrijk, in extreme armoede. Verzoekster en haar twee kinderen leefden op straat, ze hadden het koud en hongerig, ze hadden geen medische hulp. Uit angst dat haar man hen in Frankrijk zou vinden, vluchtten verzoekster en haar kinderen naar België.

Verzoekster heeft een getrouwde man van Turkse afkomst ontmoet. Ze was zwanger, maar hij wilde dat ze een abortus zou plegen. Verzoekster heeft een miskraam gehad. De man verliet haar. Verzoekster had tweemaal Covid.

Sinds haar aankomst in België wordt verzoekster regelmatig gevolgd door een psycholoog.

Verzoekster is geestelijk kwetsbaar. Zij heeft geprobeerd de tijdens het interview op 16.05.2022 gestelde vragen zo goed mogelijk te beantwoorden; maar ze was gestrest en nerveus. Haar advocaat vestigde de aandacht van het CGVS op de kwetsbare toestand van de verzoekster. Het CGVS heeft de abnormale toestand van de verzoekster opgemerkt (zie de beslissing waartegen beroep is ingesteld op pagina 3; de houding van de verzoekster die de tolk onderbreekt en de gestelde vragen niet beantwoordt). Het trok echter geen bruikbare conclusies over de bijzondere procedurele behoeften van de verzoekster.

2) Volgens het CGVS heeft verzoekster geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie aangetoond, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van

terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Terwijl deze verklaring verbazingwekkend is.

In de bestreden beslissing vermeldt het CGVS niet aan welke criteria moet worden voldaan om als vluchteling te worden erkend of om subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Het CGVS is tevreden met het vertrouwen op de verklaringen van de verzoekster ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming in Frankrijk; en om de tegenstrijdigheden met de verklaringen van de verzoekster in België onder de aandacht te brengen.

De verklaringen die door de Franse autoriteiten aan de verzoekster worden toegeschreven, moeten echter met alle voorbehoud in aanmerking worden genomen; zoals hieronder uitgelegd.

3) Het CGVS merkt op dat de verklaringen van de verzoekster in België op verschillende punten niet overeenkomen met de verklaringen afgelegd tegenover de Franse asielautoriteiten.

Terwijl het CGVS in de eerste plaats methodologisch rapporteerde over de verklaringen die verzoekster in Frankrijk had afgelegd ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster heeft de inhoud van deze documenten niet zelf kunnen onderzoeken. Ze negeert de exacte termen die zijn vastgelegd, evenals de context waarin ze zijn gezegd (reactie op een vraag; spontane opmerkingen). Ze weet ook niet of deze opmerkingen inderdaad zijn gemaakt in de context van het 'asielossier' in Frankrijk.

Bovendien is verzoekster verrast door de aan haar toegeschreven verklaringen. Deze verklaringen zijn inconsistent en onjuist in termen van de chronologie van de gebeurtenissen, zoals hieronder wordt aangetoond. Er zijn duidelijk vertaalfouten opgetreden; opmerkingen zijn bedacht door de vertaler.

Deze verklaringen hebben in ieder geval betrekking op het verzoek om internationale bescherming dat in Frankrijk is ingediend. De verklaringen van verzoekster ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming in België zijn constant, coherent en bevestigd door documenten. De van de Franse autoriteiten verkregen informatie moet terzijde worden geschoven.

4) Het CGVS geeft informatie door van de Franse autoriteiten, volgens welke de moeder van verzoekster haar naar Frankrijk vergezelde.

Wanneer dit niet het geval is.

Verzoekster en haar zoon zijn op 07.10.2018 Georgië ontvlucht. Verzoekster heeft op 11.10.2018 een verzoek om internationale bescherming ingediend bij de Franse autoriteiten.

Zodra verzoekster Georgië verliet, vluchtte haar moeder naar een neef in Abchazië. Ze vreesde represailles van de heer D. T. De moeder van de verzoekster bevindt zich nog steeds in Abchazië; ze is nooit naar Frankrijk geweest.

Tijdens haar gesprek met het CGVS op 16.05.2022 heeft verzoekster deze informatie formeel betwist. Zij was echter niet in staat de informatie uit de door de Franse autoriteiten toegezonden documenten te onderzoeken.

5) Volgens het CGVS heeft verzoekster verklaard in Frankrijk te zijn aangekomen, vergezeld van haar echtgenoot, de heer L. K.

Terwijl verzoekster dergelijke opmerkingen nooit heeft gemaakt, omdat deze niet overeenkomen met de werkelijkheid.

Verzoekster verliet Georgië om aan een jaloerse en bezitterige echtgenoot te ontsnappen. Ze maakte gebruik van de tijdelijke afwezigheid van haar echtgenoot om haar ontsnapping te organiseren. Ze vluchtte naar Frankrijk en ging vervolgens naar België toen ze hoorde dat haar echtgenoot wist dat ze in Frankrijk was. Verzoekster vreest de reactie van haar echtgenoot als hij haar vindt; ze is bang dat hij hun dochter zal ontvoeren.

Verzoekster zou nooit met haar echtgenoot hebben gereisd; zij zou zijn omgekomen voordat ze aan boord van het vliegtuig ging. Haar echtgenoot zou met hun dochter zijn verdwenen.

6) Het CGVS merkt op dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven dat haar moeder in Tbilisi woonde.

Terwijl deze observatie juist is.

Verzoekster en haar moeder woonden in Poti. Na de dood van haar echtgenoot verhuisde de moeder van de verzoekster in 2004 naar Tbilisi. In oktober 2018, toen verzoekster Georgië verliet, ging haar moeder naar Abchazië, waar zij momenteel nog steeds verblijft.

Verzoekster heeft deze elementen steeds aangegeven, zowel aan de DVZ als aan het CGVS (zoals blijkt uit de feitenstaat vermeld in de bestreden beslissing).

Er kan geen tegenstrijdigheid worden opgemerkt

7) Het CGVS constateert tegenstrijdigheden in de opmerkingen van de verzoekster over de identiteit van de vader van haar dochter, V.

Overwegende dat verzoekster opnieuw geen begrip heeft voor de verklaringen die de Franse autoriteiten tegen haar hebben afgelegd.

Verzoekster is op 12.04.2004 in Poti getrouwd met de heer L. K. Ze had een zoon, L., wiens vader de heer L. K. is. Ze scheidde in 2014/2015.

Vervolgens trouwde verzoekster op 22.04.2018 in Tbilisi met de heer D. T. Ze had een dochter, V. De vader van het kind is de heer D. T.

8) Volgens het CGVS wilde verzoekster haar twee kinderen dezelfde naam geven, zodat de heer D. T. het kind niet kon ontvoeren.

Terwijl deze verklaring onjuist is

De zoon van de verzoekster, L., draagt de naam van zijn vader, K. De dochter van de verzoekster, V., draagt de naam van haar moeder, M. Verzoekster wilde het kind inderdaad niet de naam T. geven om te voorkomen dat de vader het kleine meisje zou ontvoeren, aangezien hij op de hoogte was van hun aanwezigheid in Frankrijk.

9) Het CGVS stelt op basis van het Franse asiëldossier dat de verklaringen van verzoekster tegenstrijdig zijn met betrekking tot de datum waarop zij Georgië heeft verlaten.

Terwijl verzoekster altijd heeft aangegeven dat zij Georgië op 07.10.2018 is ontvlucht en op 11.10.2018 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Frankrijk.

Verzoekster weet niet waarom in Frankrijk de datum 23.01.2018 werd vermeld. Ook zij is verrast door een vermeend verblijf in Italië. Verzoekster is nooit in Italië geweest; ze kent niemand in dit land.

Verzoekster is onaangenaam verrast door de verklaringen van de Franse autoriteiten; ze was zich niet bewust van de inhoud ervan. Opnieuw betreurt verzoekster het dat zij de inhoud van het door de Franse autoriteiten toegezonden dossier niet zelf heeft kunnen lezen.

Verzoekster stelt dat zij op 22.04.2018 met de heer D. T. trouwde; wat consistent is met het lek van 07.10.2018.

10) Het CGVS neemt kennis van de tegenstrijdige verklaringen van de verzoekster over de redenen van haar vlucht.

Terwijl verzoekster beweert dat haar verzoek om internationale bescherming in België gebaseerd is op het fysieke en morele geweld waarvan zij het slachtoffer is geworden door haar twee echtgenoten.

Verzoekster begrijpt de verklaringen van de Franse autoriteiten niet. Ze heeft nooit in Abchazië gewoond; haar moeder heeft daar sinds oktober 2018 haar toevlucht gezocht.

Verzoekster is niet op de hoogte van enig onroerend goed dat eigendom is van haar eerste echtgenoot, de heer L. K., in Abchazië. Het echtpaar heeft nooit in Abchazië gewoond. Het trouwde in Poti, waar het woonde.

11) Het CGVS rapporteert namens verzoekster tegenstrijdige verklaringen afgelegd in Frankrijk en België over haar woonplaats.

Terwijl opnieuw de Franse informatie onjuist is.

Verzoekster woonde in Poti, zij trouwde daar met de heer L. K.. Verzoekster is in 2015 naar Tbilisi verhuisd. Ze trouwde op 22.04.2018 in Tbilisi met de heer D. T. Ze woonde in Tbilisi tot haar vertrek op 07.10.2018.

12) Het CGVS geeft aan dat de medisch-psychologische problemen, stress en depressie die verzoekster noemt geen excuus kunnen zijn voor de opgemerkte tegenstrijdigheden.

Overwegende dat er geen tegenstrijdigheid wordt geconstateerd in de verklaringen die verzoekster bij de DVZ en het CGVS heeft afgelegd.

Het CGVS beweert tegenstrijdigheden te constateren op basis van het dossier dat is overgemaakt door de Franse autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor asiel.

De kwetsbare psychologische toestand van de verzoekster wordt vastgesteld op basis van de geleden gebeurtenissen en de ingediende medische documenten.

Deze kwetsbaarheid werd ook door het CGVS zelf opgemerkt (zie pagina 3 van de beslissing waartegen beroep wordt aangetekend).

13) Het CGVS ontkent elke waarde aan de door verzoekster overgelegde burennattesten en benadrukt dat zij de namen van haar burens niet kent.

Terwijl verzoekster zich in 2015 in Tbilisi vestigde. Na haar huwelijk met de heer D. T. leefde zij in eenzaamheid. Ze kende de meeste van haar burens niet en ging niet met hen om. Ze kon slechts contact leggen met twee van hen, die ermee instemden de ingediende certificaten te schrijven.

14) Het CGVS bekritiseert verzoekster omdat zij geen medisch attest heeft voorgelegd waaruit blijkt dat covid haar geheugen en cognitieve vermogens heeft aangetast.

Terwijl de kwetsbare psychologische toestand van de verzoekster niet alleen het gevolg is van covid, maar van de gebeurtenissen die zij de afgelopen jaren heeft meegemaakt.

Verzoekster heeft de medische documenten in haar bezit overgelegd; waaruit de verschillende problemen blijken. De houding van de verzoekster tijdens haar gehoor op 16.05.2022 was voldoende verontrustend voor het CGVS om dit te vermelden in de bestreden beslissing."

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoekster de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om haar te erkennen als vluchteling, dan wel om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, en subsidiair om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken bij het voorliggend verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *"een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie"* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/9, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden overwogen dat er onvoldoende elementen voorhanden zijn waaruit bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoekster kunnen worden afgeleid. De commissaris-generaal meende dan ook terecht dat aan verzoekster geen specifieke steunmaatregelen diende te worden toegekend.

De commissaris-generaal overweegt in dit verband in de bestreden beslissing het volgende:

“Zelf haalde u in het kader van de vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ DVZ geen elementen aan die uw deelname aan onderhavige procedure zouden beïnvloeden of bemoeilijken. In uw latere verklaring stelde u wel dat u te kampen had met psychologische problemen, stress en depressie omdat u door uw ex-man geslagen en onmenselijk behandeld werd (Verklaring DVZ, nr. 32). U legde ter staving van uw medisch-psychologische problemen meerdere Belgische psychologische attesten neer. Uit deze attesten blijkt voornamelijk dat u sinds 19 augustus 2020 op regelmatige basis werd gevolgd door een klinisch psycholoog, meer bepaald met een frequentie van 1 of 2 maal per maand. Het attest d.d. 23 april 2021 vermeldt daarnaast dat u te kampen had met een intense psychologische vermoeidheid als gevolg van recente traumatische gebeurtenissen en uitstel van het onderhoud omwille van uw psychologische kwetsbaarheid aangewezen was. Het geplande persoonlijk onderhoud d.d. 30/04/2021 werd geannuleerd nadat uw advocaat op 27/4/2021 een medisch attest overmaakte. Nergens uit de door u neergelegde medisch-psychologische attesten blijkt voorts dat u niet in staat zou zijn op zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan onderhavige procedure. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u aan dat u met een hartafwijking kampte en u op een maand tijd 2 keer besmet raakte met Covid, waardoor uw gezondheid erg achteruit gegaan was. U stelde echter uitdrukkelijk dat er geen elementen waren die het voor u moeilijk, dan wel onmogelijk zouden maken om uit te leggen waarom u asiel had gevraagd in België en u zich ok voelde. U verklaarde ook dat u er, gelet op uw eerdere verklaringen van wangedrag tegenover u door mannen, geen probleem mee had dat de protection officer een man was (CGVS, p. 2-3). U legde ook geen enkel medisch-psychologisch attest neer waaruit blijkt dat covid uw geheugen en uw cognitieve vermogens dermate heeft aangetast dat u zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen. Bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd u er ook op gewezen dat u het onmiddellijk diende te melden indien er zich een probleem zou voordoen (CGVS, p. 1). Tijdens het persoonlijk onderhoud zelf maakte u echter geen melding van enig probleem (CGVS, p. 19). Toen u in de loop van het onderhoud meermaals gevraagd werd of het met u ging omdat u het moeilijk kreeg, antwoordde u bevestigend (CGVS, p. 5, 10). Toen na de eerste pauze gepeild werd hoe het persoonlijk onderhoud tot dan toe voor u was verlopen, antwoordde u dat het goed was (CGVS, p. 10). Er werd nog een tweede pauze ingelast, waarna u aangaf dat u zich klaar voelde om verder te doen (CGVS, p. 17). Na afloop van het persoonlijk onderhoud maakte u evenmin melding van enig probleem. U verwees wel naar het feit dat u in België zwanger was geraakt van een gehuwde Turkse man, hij u liet stikken zodra hij wist dat u zwanger was, u een abortus overwoog, maar u hier op advies van uw zoon vanaf zag en het kind uiteindelijk dood geboren werd (CGVS, p. 19). U maakte echter niet aannemelijk dat, dan wel hoe deze gebeurtenis een invloed zou kunnen hebben op uw deelname aan de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Gelet op wat voorafgaat, kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Het betoog dat verzoekster in dit verband in het verzoekschrift uiteenzet, komt voornamelijk neer op het herhalen van haar relaas, waarmee zij evenwel geenszins afbreuk kan doen aan de voormelde vaststellingen. Ook het gegeven dat verzoekster sinds haar aankomst in België regelmatig wordt opgevolgd door een klinisch psycholoog, wordt in het voormelde – gelet op de bevindingen inzake de door verzoekster neergelegde psychologische attesten – terdege in rekening gebracht. Dat verzoeksters advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal de aandacht vestigde op haar kwetsbare toestand en stelde dat zij zich uitdrukte als een getraumatiseerd persoon, wordt voorts niet ontkend. Dit betreft evenwel louter een mening van iemand die niet bevoegd is om diagnoses te stellen omtrent de psychologische toestand van personen en hiermee kan geen afbreuk worden gedaan aan de door verzoekster neergelegde attesten, waarin gekwalificeerde en bevoegde medische professionelen vaststellingen doen aangaande verzoeksters psychische en medische toestand en waaruit geenszins kan afgeleid worden dat de ernst en de draagwijdte van de erin vermelde problemen dusdanig is dat er van verzoekster geen volwaardige en consistente verklaringen meer verwacht kunnen worden betreffende de kernaspecten van haar verzoek om internationale bescherming. Bovendien benadrukt de Raad dat verzoekster – zelfs indien zij stress had – zelf meermaals uitdrukkelijk aangaf dat zij het persoonlijk

onderhoud bij het commissariaat-generaal kon verderzetten. Waar verzoekster in het verzoekschrift nog stelt dat zij stress had en nerveus was, merkt de Raad op dat het zeer goed mogelijk is dat verzoekster – al dan niet omwille van de medische/psychische problemen waarvan de door haar neergelegde attesten melding maken – stress had. Echter dient eveneens te worden vastgesteld dat zij geen medische attesten neerlegt waaruit blijkt dat stress haar verhinderd zou hebben op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de administratieve procedure en de kern van haar asielmotieven op een dienstige wijze uiteen te zetten. In deze herhaalt de Raad dat verzoekster zelf meermaals uitdrukkelijk aangaf dat zij het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal kon verderzetten. Dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud de tolk onderbrak en de gestelde vragen niet beantwoordde, kan niet als dusdanig en al zeker niet op systematische wijze uit de notities van het persoonlijk onderhoud afgeleid worden. Uit een grondige lezing van deze notities blijkt integendeel dat verzoekster zeker en vast voldoende vrijheid kreeg en had om alles spontaan en gedetailleerd te vertellen en zij toonde zich daarbij kennelijk niet geremd om uitgebreid te vertellen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt aldus dat dit onderhoud op normale wijze is geschied en hieruit kunnen geen ernstige tekortkomingen in hoofde van verzoekster worden afgeleid. Voor het overige komt verzoekster in het verzoekschrift niet verder dan het louter tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen evenmin afbreuk kan doen aan de voormelde pertinente vaststellingen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoekster stelt haar land van herkomst, Georgië, te hebben verlaten omdat zij er mishandeld werd door haar ex-partner, D. T., die op dat moment hoofd van de tiende politieafdeling van het district Gldani was. Bij terugkeer naar Georgië vreest zij door hem vermoord te worden en dat hij hun dochter van haar zal afnemen.

Blijkens de bestreden beslissing kan ten aanzien van verzoekster geen gegronde vrees, in de zin van het Verdrag van Genève, worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals beschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooreerst (I) stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekster er niet in slaagde haar vluchtrelaas aannemelijk te maken, gelet op het feit dat de verklaringen die zij aflegde ten overstaan van de Belgische asielinstanties op verschillende punten niet overeenkomen met de verklaringen die zij aflegde ten overstaan van de Franse asielinstanties. In deze wordt in eerste instantie opgemerkt dat (i) verzoekster, wanneer zij erop wordt gewezen dat zij in Frankrijk heel wat dingen anders had verklaard dan in België, aangaf dat zij zich niet goed meer herinnerde wat zij in Frankrijk had verteld aangezien het meer dan vier jaar geleden was, maar dat de inhoud daar hetzelfde moet zijn geweest aangezien zij gewoon vertelde wat er gebeurd was, waarna gesteld wordt dat dit geenszins het geval is. Daarnaast (ii) gaat de commissaris-generaal in op de verschillende tegenstrijdigheden. Zo (a) blijkt uit het Franse administratief dossier dat zij in Frankrijk vergezeld was door zowel L. A., voorheen L. K., als door haar moeder, terwijl zij bij het commissariaat-generaal verklaarde dat er behalve haar zoon en dochter geen verwanten bij haar waren in Frankrijk. Verder (b) legde zij tegenstrijdige verklaringen af voor de Franse en Belgische asielinstanties over L. A. Ook (c) over het moment waarop zij Georgië zou hebben verlaten, zijn haar verklaringen tegenstrijdig. Tevens (d) merkt de commissaris-generaal op dat, wat betreft haar vluchtmotieven, zij voor de Franse en Belgische asielinstanties een volledig ander verhaal ophing. Daarbij komt nog dat (e) haar opeenvolgende verklaringen bij de Franse en Belgische asielinstanties ook op andere punten niet met elkaar te rijmen vallen, met name wat betreft haar verklaringen met betrekking tot haar woonplaatsen en reis na haar vertrek uit Georgië. Tot slot (iii) merkt de commissaris-generaal op dat de door verzoekster ingeroepen medisch-psychologische problemen, haar verklaring dat zij voorafgaand aan het eerder geplande interview na vijf maanden zwangerschap bevallen is van een dood kind, en de opmerkingen van haar advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud, bovenstaande tegenstrijdigheden niet kunnen verschonen. Bovendien (II) kunnen de door verzoekster neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in het voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, blijft verzoekster daartoe echter in gebreke.

2.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.6.3. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat de geloofwaardigheid van het door verzoekster voorgehouden relaas, alsook haar algemene geloofwaardigheid volledig ondermijnd worden door verschillende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die verzoekster aflegde voor de Franse asielinstanties in het kader van het verzoek om internationale bescherming dat zij op 11 oktober 2018 aldaar indiende (zoals blijkt uit de documenten inzake de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van verzoekster in Frankrijk die door de verwerende partij werden toegevoegd aan het administratief dossier) enerzijds en voor de Belgische asielinstanties anderzijds, evenals tussen de opeenvolgende verklaringen die zij aflegde tijdens de verschillende fases van de administratieve procedure in België.

2.3.6.3.1. In zoverre verzoekster in het verzoekschrift hekelt dat er bij de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming dat zij in België indiende rekening wordt gehouden met de verklaringen die zij aflegde in Frankrijk, merkt de Raad op dat het niet verboden is dat, in het kader van een verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van het verzoek om internationale bescherming in een EU-land bekend waren, noch is het verboden om de verklaringen, afgelegd in het kader van beide procedures, te vergelijken. Dergelijke informatie betreft immers “specifieke informatie” conform artikel 48/6, § 4, c), van de Vreemdelingenwet. Voorts dient opgemerkt te worden dat verzoekster in de door haar ondertekende verklaring betreffende vragen om inlichtingen verklaard heeft de Belgische autoriteiten toelating te geven om inlichtingen in te winnen in andere landen en vooral om na te gaan of zij al dan niet aldaar reeds een verzoek tot internationale bescherming indiende en om, indien zulks het geval is, haar originele identiteits- en reisdocumenten en originele aktes van burgerlijke stand alsmede de inhoud van documenten, verhoorverslagen en eventuele beslissing(en) van haar aanvraag te laten overmaken. De commissaris-generaal nam aldus terecht de verklaringen die verzoekster in Frankrijk aflegde in overweging. Door deze te vergelijken met de verklaringen die zij aflegde in België, hield de commissaris-generaal bijgevolg ook wel degelijk rekening met verzoeksters verklaringen, zoals afgelegd in België. Bovendien kan in dit verband worden vastgesteld dat de verwerende partij haar beslissing niet louter baseerde op tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen in Frankrijk en België, maar ook op – zo weze herhaald – tegenstrijdigheden in haar verklaringen afgelegd voor de Belgische asielinstanties (zie *infra*).

2.3.6.3.2. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal er in het algemeen op werd gewezen dat zij in Frankrijk heel wat dingen anders had verklaard dan in België en werd gevraagd of zij hier een uitleg voor had (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 17). Zij had aldus de mogelijkheid om aan te geven op welke punten zij andere verklaringen had afgelegd in Frankrijk. Zij gaf echter aan dat zij zich niet goed meer herinnerde wat zij in Frankrijk had verteld aangezien het meer dan vier jaar geleden was, maar dat de inhoud daar hetzelfde moet zijn geweest aangezien zij gewoon vertelde wat er gebeurd was, hetgeen geenszins klopt, gelet op hetgeen volgt.

2.3.6.3.3. Concreet stelt de Raad, in navolging van de verwerende partij, volgende tegenstrijdigheden vast in de verklaringen van verzoekster.

Ten eerste blijkt uit het Franse administratief dossier dat verzoekster in Frankrijk vergezeld was door zowel L. A., voorheen L. K., als door haar moeder, terwijl zij bij het commissariaat-generaal verklaarde dat er behalve haar zoon en dochter geen verwanten bij haar waren in Frankrijk. Bovendien legde verzoekster, wanneer zij hieromtrent werd bevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, een verklaring af die niet te rijmen valt met een verklaring die zij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken. In dit verband overweegt de bestreden beslissing terdege als volgt:

“Vooreerst moet erop gewezen worden dat u in Frankrijk vergezeld werd door zowel L. A., voorheen L. K., als door uw moeder, zoals blijkt uit het Franse administratieve dossier (Gehoorverslag FR, p. 1 en rubriek II – weigeringsbeslissing FR d.d. 30/4/2019). Bij het CGVS zei u nochtans dat er behalve uw zoon en dochter geen verwanten bij u waren in Frankrijk (CGVS, p. 18). Over uw moeder verklaarde u bij het CGVS verder dat ze op de dag van uw vertrek uit Georgië naar haar nicht in Abchazië was gevlucht (CGVS, p. 12), waar ze op het moment van uw persoonlijk onderhoud nog steeds verbleef (CGVS, p. 11, 13). U stelde tevens dat uw moeder nooit in West-Europa was geweest (CGVS, p. 14). Erop gewezen dat uw moeder u volgens uw verklaringen in Frankrijk ook vergezelde, ontkende u dit en stelde dat ze in Abchazië was. Toen nogmaals werd benadrukt dat u in Frankrijk iets anders had verklaard, insinueerde u dat er sprake moet zijn geweest van een vertaalfout in Frankrijk, aangezien de situatie in Frankrijk op het moment van uw asielaanvraag heel slecht was, er heel veel aanvragen waren en de tolken dag en nacht werkten (CGVS, p. 18). Deze argumentatie volstaat niet om de tegenstrijdigheid op te heffen aangezien uit het Franse administratieve

dossier blijkt dat uw moeder in Frankrijk ook een eigen dossiernummer had, zodat een vertaalfout uitgesloten kan worden (Gehoorverslag FR, p. 1). U legde ook verklaringen af over het moment van vertrek en de gezondheidsproblemen van uw moeder, zodat een vertaalfout niet aannemelijk is (Gehoorverslag FR, p. 3). Hetzelfde geldt voor uw partner (Gehoorverslag FR, p. 1, 3-4). Gevraagd waarom in uw interview bij de Franse asielinstellingen vermeld staat dat u vergezeld werd van uw partner, moeder en kinderen, ontkende u dit. U vervolgde dat u niet wist wat Frankrijk genoteerd had, maar de werkelijkheid is dat u alleen bent in dit land met uw twee kinderen (CGVS, p. 18). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen kan deze tegenstrijdigheden uiteraard niet opheffen. Zij in dit verband nog toegevoegd dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken trouwens aangaf dat uw moeder op dat moment in Tbilisi woonde (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, nr. 13), wat eveneens in strijd is met uw verklaringen bij het CGVS.”

Deze overwegingen zijn pertinent en draagkrachtig en vinden allen steun in het administratief dossier. In het verzoekschrift stelt verzoekster vooreerst dat zij de verklaringen die zij aflegde bij de Franse asielinstanties met betrekking tot haar moeder formeel betwistte tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal. De Raad stelt vast dat verzoekster, wanneer zij door de *protection officer* gewezen werd op haar tegenstrijdige verklaringen, een uitleg trachtte te geven ter verschoning hiervan. Deze uitleg is – omwille van de in de bestreden beslissing vermelde pertinente redenen – evenwel niet afdoende. Wat betreft het gegeven dat zij in Frankrijk verklaarde dat zij vergezeld was door haar partner L. K., betoogt verzoekster in het verzoekschrift dat zij nooit met haar echtgenoot heeft gereisd, daar zij zou zijn omgekomen voordat ze aan boord ging van het vliegtuig en hij met haar dochter zou verdwenen zijn. In deze benadrukt de Raad dat verzoeksters dochter nog niet geboren was op het moment dat zij Georgië verliet, alsook dat beide verklaringen onderling niet te rijmen vallen. Bovendien zijn dit louter *post factum* verklaringen die geenszins weerslag vinden in het Belgische, noch in het Franse administratief dossier van verzoekster. In verzoeksters verklaringen afgelegd ten overstaan van de Belgische asielinstanties valt wel te lezen dat verzoekster alleen naar Frankrijk reisde, doch niet dat haar (ex-) echtgenoot niet mee reisde omwille van de in het verzoekschrift vermelde redenen. Zelfs indien dit wel het geval zou zijn, dan nog zou dit geen afbreuk doen aan het gegeven dat zij in Frankrijk verklaarde dat zij vergezeld was door L. K. en zou dit deze tegenstrijdigheid evenmin kunnen verklaren. Voor het overige kan in deze verwezen worden naar het gestelde onder punt 2.3.6.3.4. van het onderhavig arrest.

Ten tweede legde verzoekster tegenstrijdige verklaringen af voor de Franse en Belgische asielinstanties over L. A. De commissaris-generaal overweegt te dezen het volgende:

“Over L. A. verklaarde u ten aanzien van de Franse asielinstanties voorts dat jullie van 2004 tot en met 2018 gehuwd waren. Omwille van problemen met zijn naam, scheidden jullie en huwde hij tijdelijk met een andere vrouw, waarna hij zijn naam wijzigde. Hij woonde ook een tijdje met deze vrouw samen, maar keerde daarna naar u en jullie gezin terug. Hij is de vader van uw beide kinderen (Gehoorverslag FR, p. 3-4). Dit strookt geenszins met uw verklaringen op het CGVS, waar u stelde dat u in 2013/2015 van hem scheidde (CGVS, p. 7, 16). In 2017 leerde u dan uw tweede man, D. T., kennen, met wie u op 22 april 2018 een religieus huwelijk afsloot (CGVS, p. 8) en die ook de vader van uw dochter V. is (Verklaring DVZ, nr. 37- CGVS, p. 4). Na confrontatie met uw verklaringen in Frankrijk dat L. K. niet enkel de vader van uw zoon L. is, maar ook van uw dochter V., ontkende u dit te hebben verklaard. U verduidelijkte dat men u gevraagd heeft wie de vader van L., is en u dat heeft gezegd, maar u niet gezegd heeft dat V. dezelfde vader heeft. Gewezen op de geboorteakte die u bij de Franse asielinstanties neerlegde, legde u uit dat u in Frankrijk alleen bevallen bent en er geen man aanwezig was. Toen ze vroegen wie u als vader wilde opgeven, heeft u beslist om dezelfde vader als die van uw zoon op te geven om te vermijden dat de echte vader het kind zou kunnen afpakken (CGVS, p. 18). Deze verklaring overtuigt niet aangezien u ook volgens de Franse wet niet verplicht bent om de vader van het kind op de geboorteakte te laten vermelden indien u niet wettelijk gehuwd of wettelijk samenwonend bent met de vader van het kind (zie info toegevoegd aan het administratieve dossier. Tot slot werd u nog gewezen op uw verklaring bij de Franse asielinstanties dat u tussen 2004 en 2018 gehuwd was met L. K. Ook dit ontkende u slechts (CGVS, p. 18), waarmee u geen verklaring biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.”

Uit het voorgaande blijkt aldus dat verzoekster in Frankrijk, zowel met haar verklaringen als de door haar neergelegde geboorteakte van haar in Frankrijk geboren dochter, voorhield dat L. K. de vader was van haar beide kinderen, terwijl zij voor het commissariaat-generaal verklaarde dat L. K. de vader was van haar zoon en D. T. de vader van haar in Frankrijk geboren dochter. Wanneer zij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal gewezen werd op haar verklaringen dienaangaande in Frankrijk ontkende zij deze. Wanneer zij vervolgens werd gewezen op de in Frankrijk neergelegde geboorteakte, verklaarde zij dat zij haar dochter de (familie)naam van haar eerste echtgenoot gaf, zodat haar echte vader – D. T. – haar niet zou kunnen afnemen, een uitleg die – omwille van de pertinente redenen vermeld in de bestreden beslissing, zijnde de verwijzing naar de relevante Franse wetgeving en het gegeven dat, wanneer haar eerst gewezen werd op haar verklaringen die zij in dit verband in Frankrijk aflegde, zij geen melding maakte van dit alles – niet kan verschonen waarom in de in Frankrijk neergelegde geboorteakte L. K. als vader van verzoeksters

dochter vermeld staat (en zij dit ook als dusdanig verklaarde), terwijl zij in België verklaarde dat D. T. de vader was. In het verzoekschrift ontkent verzoekster dat zij heeft verklaard dat zij haar beide kinderen de (familie)naam van haar eerste echtgenoot gaf zodat D. T. haar dochter niet kon ontvoeren. Zij voegt hieraan toe dat haar zoon de (familie)naam draagt van zijn vader, K., maar dat haar dochter de (familie)naam van verzoekster zelf draagt, zijnde M., met als doel haar te beschermen tegen haar vader D. T. De Raad stelt vast dat, ondanks dat verzoekster bij de registratie van haar verzoek om internationale bescherming in België haar eigen (familie)naam opgaf als (familie)naam van haar dochter, uit de notities van haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal op ontegensprekelijke wijze blijkt dat zij verklaarde dat ze haar dochter de (familie)naam van haar eerste echtgenoot gaf om haar te beschermen tegen D. T. (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 18). Los daarvan, doet deze verklaring geen afbreuk aan het feit dat in de geboorteakte duidelijk vermeld staat dat verzoeksters dochter de (familie)naam van haar eerste echtgenoot kreeg en zij dit ook als dusdanig verklaarde in Frankrijk, noch kan deze verklaring deze tegenstrijdigheid verklaren. Tegen de overige overwegingen van het betreffende motief voert verzoekster, gelet op de bevindingen onder punt 2.3.6.3.4. van het onderhavig arrest, geen dienstig verweer.

Ten derde zijn verzoeksters verklaringen over het moment waarop zij Georgië zou hebben verlaten, tegenstrijdig, zoals genoegzaam blijkt uit volgende overwegingen in de bestreden beslissing en die steun vinden in de stukken van het dossier:

*“Bij de Franse autoriteiten verklaarde u immers Georgië reeds op **23 januari 2018** te hebben verlaten en vervolgens tot oktober 2018 in Italië bij verwanten te hebben verbleven (Gehoorverslag FR, p. 6). Bij de Belgische asielinstanties stelde u pas op **7 oktober 2018** uit Georgië vertrokken te zijn (Verklaring DVZ, nr. 10, 37 – CGVS, p. 5). Hierdoor komen uw verklaringen over uw huwelijk met D. T. en de problemen van huiselijk geweld die daaruit volgden nog verder op de helling te staan, aangezien u pas op 22 april 2018 met hem zou zijn gehuwd, waarna de problemen en de mishandeling begonnen (CGVS, p. 8-9). Volgens uw verklaringen bij de Franse autoriteiten had u Georgië op dat moment echter reeds 3 maanden verlaten.”*

Ten vierde merkt de commissaris-generaal terdege op dat, wat betreft haar vluchtmotieven, verzoekster voor de Franse en Belgische asielinstanties een volledig ander verhaal ophing. In de bestreden beslissing wordt in deze terdege het volgende overwogen:

“Wat betreft uw vluchtmotieven verklaarde u ten overstaan van de Belgische asielinstanties dat u Georgië destijds bent ontvlucht omdat u het slachtoffer was van huiselijk geweld. U werd zowel door uw eerste man, L. A., als door uw toenmalige partner D. T., hoofd van de 10e politieafdeling van het district Gldani, ernstig mishandeld. Met de hulp van een buurman slaagde u erin in het geheim naar Frankrijk te vluchten. Na uw vertrek werd uw moeder lastiggevalen door uw ex-man, waardoor zij Georgië eveneens diende te verlaten en naar Abchazië vluchtte (Vragenlijst CGVS, nr. 3.5 – CGVS, p. 7-10, 12-16). Ten overstaan van de Franse asielinstanties hing u echter een totaal ander verhaal op. U stelde Georgië te hebben verlaten omdat jullie in Georgië socio-economische problemen hadden. Hoewel u en uw man beiden werkten, verdienden jullie onvoldoende om in jullie levensonderhoud en dat van jullie gezin te voorzien. Omdat het huis/appartement van uw man in Gali in 2011 door onbekenden in brand gestoken was, konden jullie niet meer in Abchazië wonen, mede uit vrees voor verdere problemen, en moesten jullie een appartement huren in Georgië (Gehoorverslag FR, p. 6-7).”

Ten slotte kunnen de volgende tegenstrijdigheden worden vastgesteld in verzoeksters opeenvolgende verklaringen bij de Franse en Belgische asielinstanties, alsook de opeenvolgende verklaringen die zij voor de Belgische asielinstanties aflegde:

“Zo stelde u in Frankrijk dat u altijd in Poti heeft gewoond, nooit elders in Georgië, maar u wel in Gali gehuwd bent. De laatste maanden voor uw vertrek naar Frankrijk woonde u ook nog steeds in Poti (Gehoorverslag FR, p. 2). In België verklaarde u achtereenvolgens dan weer dat u de laatste 15 jaar in Tbilisi had gewoond (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, nr. 10 - CGVS, p. 5) en dat u sinds 2013/2015 tot aan uw vertrek in Tbilisi woonde (CGVS, p. 7, 8, 16). Daarnaast verklaarde u bij het CGVS vanuit Tbilisi op 7 oktober 2018 naar Parijs te zijn gevlogen (Verklaring DVZ, nr. 37 - CGVS, p. 5), terwijl u in Frankrijk aangaf Georgië te hebben verlaten op 23 januari 2018 en vervolgens tot en met oktober 2018 in Italië te hebben verbleven (Gehoorverslag FR, p. 6).”

Gelet op de bevindingen onder punt 2.3.6.3.4. van het onderhavig arrest, voert verzoekster geen dienstig verweer tegen de drie voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, zodat ze door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.6.3.4. In het verzoekschrift beperkt verzoekster zich meermaals tot het louter ontkennen van de voormelde op pertinente wijze vastgestelde tegenstrijdigheden of tot het volharden in één versie van haar verklaringen, zonder evenwel met concrete argumenten deze tegenstrijdigheden te weerleggen of te

verklaren. Dit is geenszins afdoende om deze tegenstrijdigheden, die allen pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verschonen.

Daarnaast schrijft verzoekster de voormelde tegenstrijdigheden toe aan “duidelijke” vertaalfouten. Behoudens de hierboven besproken gevallen waarin verzoekster opwierp dat er sprake zou geweest zijn van vertaalfouten, verduidelijkt zij echter op generlei wijze hoe deze tegenstrijdigheden te wijten kunnen zijn aan vertaalfouten in Frankrijk. Dit, alsook de boude bewering in het verzoekschrift dat opmerkingen bedacht zijn door de vertaler, is ongefundeerd en geenszins ernstig. Dit geldt nog des te meer daar de in de bestreden beslissing weerhouden verklaringen van verzoekster zoals afgelegd voor de Franse asielinstanties duidelijk zijn, niet voor interpretatie vatbaar zijn en geen ruimte laten voor interpretatie. De beweringen dat de situatie in Frankrijk op het moment van haar asielaanvraag heel slecht was, er heel veel aanvragen waren en de tolken dag en nacht werkten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 18), kunnen verder evenmin verklaren dat verzoeksters verklaringen in Frankrijk over de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten en over meerdere andere fundamentele aspecten volledig verschillen van de verklaringen die zij voor de Belgische asielinstanties aflegde. Tot slot stipt de Raad aan dat verzoekster het huidige beroep niet kan aanwenden om de negatieve beslissing van de Franse instanties en de aldaar opgetekende verklaringen te betwisten.

Waar verzoekster in het verzoekschrift meermaals stelt dat zij de inhoud van de documenten van haar procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Frankrijk, waarop de commissaris-generaal zich beroept, niet heeft kunnen onderzoeken, merkt de Raad op dat verzoekster geenszins duiding biedt hoe dit afbreuk zou kunnen doen aan voormelde vaststellingen. Mede gelet op de voorgaande vaststellingen, ziet de Raad dit in ieder geval niet in. De stukken met betrekking tot de gebruikte informatie bevinden zich bovendien in het administratief dossier en verzoekster heeft er minstens in het kader van onderhavige procedure van de Raad kennis kunnen van nemen en was aldus in de gelegenheid om eventuele opmerkingen met betrekking tot de stukken van het Franse asioldossier te laten gelden in het kader van onderhavig beroep in volle rechtsmacht. Verder bemerkt de Raad dat, in de mate dat zij eerder inzage in, dan wel kopie van het administratief dossier had willen ontvangen, verzoekster overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage heeft. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek (RvS 2 april 2003, nr. 117.862; RvS 11 juni 2003, nr. 120.369), zoals ook artikel 41, lid 2, b), van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie deze lijkt te voorzien. Conform artikel 32 van de Belgische Grondwet heeft ieder “*het recht elk bestuursdocument te raadplegen en er een afschrift van te krijgen, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald door de wet, het decreet of de regel bedoeld in artikel 134*”. Het inzagerecht laat verzoekster of haar advocaat aldus toe om haar dossier bij het commissariaat-generaal in te kijken en kennis te nemen van de inhoud teneinde haar verdediging te organiseren. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoekster zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de organisatie van haar verdediging en het haar toekomt om op diligente en alerte wijze haar verdediging te laten waarnemen door een raadsman van haar keuze. Tot slot stipt de Raad in dit verband nog aan dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal verzoekster vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan de bestreden beslissing wordt genomen.

Tot slot stelt verzoekster nog dat de verklaringen die zij in België aflegde wel constant en coherent zijn en bevestigd worden door documenten. In deze gaat verzoekster er echter aan voorbij dat er ook tegenstrijdigheden kunnen vastgesteld worden in haar opeenvolgende verklaringen afgelegd voor de Belgische asielinstanties, alsook aan de onderstaande vaststellingen inzake de door haar tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten. Bovendien, zelfs indien dit waar zou zijn, dan nog zou dit geenszins afbreuk doen aan het feit dat verzoekster voor de Franse asielinstanties manifest andere verklaringen over heel wat kernelementen aflegde.

2.3.6.3.5. Tot slot merkt de commissaris-generaal terecht op dat de door verzoekster ingeroepen medisch-psychologische problemen, haar verklaring dat zij voorafgaand aan het eerder geplande interview na vijf maanden zwangerschap bevallen is van een dood kind en de opmerkingen van haar advocaat aan het einde van het persoonlijk onderhoud, bovenstaande tegenstrijdigheden niet kunnen verschonen. Dit wordt terdege als volgt onderbouwd:

“Zoals hierboven reeds geargumenteed, blijkt uit de door u neergelegde medisch-psychologische attesten immers geenszins dat u niet in staat zou zijn volwaardige, consistente en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernaspecten van uw verzoek. U verklaarde verder dat u voorafgaand aan het eerder geplande interview na 5 maanden zwangerschap bevallen bent van een dood kind (CGVS, p. 4). Hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, maakte u niet aannemelijk hoe dit volwaardige en consistente verklaringen in uw hoofde in de weg zou staan. Ook uw advocaat argumenteerde dat u zich uitdrukte als een getraumatiseerd iemand met concentratieproblemen. Als de tolk antwoordde, begon u ook al te antwoorden voor de tolk uitgesproken was. Zodoende luisterde u niet altijd goed en bent u voor uw advocaat nog steeds een persoon met psychologische problemen (CGVS, p. 20). Zoals reeds aangestipt, kan op basis van de

neergelegde attesten niet geconcludeerd worden dat de ernst en de draagwijdte van deze problemen dusdanig is dat er van u geen volwaardige en consistente verklaringen meer verwacht kunnen worden betreffende de kernaspecten van uw verzoek om internationale bescherming."

In het voormelde worden de door verzoekster neergelegde medische/psychologische attesten terdege in rekening gebracht. Verzoeksters verwijzing in het verzoekschrift naar de vermeende gebeurtenissen die zij meemaakte, kan geen afbreuk doen aan deze vaststellingen. Ook hier komt verzoekster in het verzoekschrift voor het overige niet verder dan het tegenspreken van de pertinente bevindingen van de commissaris-generaal, wat geenszins afdoende is.

2.3.6.4. De overige door verzoekster tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten kunnen aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk doen.

Wat betreft verzoeksters Georgische identiteitskaart en die van haar zoon, dient te worden opgemerkt dat deze louter identiteitsgegevens bevatten, die hier niet betwist worden, doch geen informatie betreffende de door haar ingeroepen vrees ten aanzien van Georgië. Ook de getuigenissen van burens (van haar moeder) kunnen geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen. Vooreerst merkt de Raad op dat aan deze getuigenissen geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden toegemeten. Dit betreffen namelijk louter eenzijdige verklaringen van derden. Voorts dient erop te worden gewezen dat verzoekster geen enkele naam kon opnoemen van de burens van wie zij een dergelijke getuigenis voorlegde. Verzoekster verklaarde dienaangaande in het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal dat zij dit niet meer wist omdat het al een tijdje geleden is en door wat zij allemaal heeft meegemaakt en door covid (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p 16). De commissaris-generaal verwees naar de bovenvermelde vaststellingen en in deze terecht naar het gegeven dat zij geen enkel medisch-psychologisch attest neerlegde waaruit blijkt dat covid haar geheugen en haar cognitieve vermogens dermate heeft aangetast dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om concrete feiten en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen en dat hetzelfde geldt voor alle andere gebeurtenissen die zij zou hebben meegemaakt. Tevens onderstreept de Raad dat dit evenmin blijkt uit haar houding, gelet op de bevindingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud onder punt 2.3.5. van het onderhavig arrest. In het voormelde wordt dan ook niet enkel rekening gehouden met het gegeven dat verzoekster meermaals covid opliep, doch ook met de overige problemen die zij zou hebben opgelopen en de neergelegde attesten. Voorts betoogt verzoekster in het verzoekschrift dat zij na haar huwelijk met D. T. in eenzaamheid leefde, haar burens niet kende, en slechts contact maakte met twee van hen die instemden om een getuigenis te schrijven. De Raad merkt te dezen op dat zelfs indien verzoekster een geïsoleerd leven had zonder contact met haar burens, zij er wel in slaagde om getuigenissen van hen te bemachtigen, waardoor er redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij minstens de namen van deze personen te weten kwam en aldus zou kunnen opgeven. Tot slot voegt de Raad nog toe dat documenten op zich niet vermogen om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten.

2.3.6.5. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het ten berde gebracht vluchtrelaas en dat verzoekster geen gronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in haar hoofd kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Georgië.

2.3.7.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Georgië zou hebben gekend.

2.3.7.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in haar land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.7.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Door de Raad kan in hoofde van de verwerende partij geen manifeste appreciatiefout worden ontwaard.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Waar verzoekster uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS